



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **SULKOM s.r.o.**, DIČ CZ27670309
sídlem Knínice 330
zastoupen Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem
sídlem Divadelní 4, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2018, č. j. 6549/18/5200-11431-706871

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2018, č. j. 649/18/5200-11431-706871, kterým bylo změněno předchozí rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 21. 3. 2017, č. j. 1188723/17/3007-50524-704522, jímž byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob o částku 39 900 Kč, dodatečně zrušená daňová ztráta z příjmů právnických osob v částce 3 668 Kč a dále bylo

určeno penále ve výši 8 016 Kč; žalobou napadené odvolací rozhodnutí žalovaného změnilo částku doměřené daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 na částku 39 330 Kč a dále bylo změněno penále na částku 7 902 Kč. Předmětem odvolacího řízení byla kontrolní zjištění související se zahrnutím nákladů za nájemné, kdy žalobce neprokázal rozdíl ve výši 94 641 Kč, o kterýž se liší cena sjednaná mezi spojenými osobami podle ust. § 23 odst. 7 písm. b) bod 2 zákona č. 586/1992, o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“) od cen sjednaných mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích, dále za pořízení materiálu ve výši 115 450 Kč, kdy žalobce neprokázal, že nákupy byly skutečně realizované v deklarovaném rozsahu od deklarovaného dodavatele podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a dále náklady související se zahrnutím na škodu ve výši 2 892,10 Kč, kdy se jedná o náklady, které nejsou nákladem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ust. § 25 odst. 1 písm. n) zákona o daních z příjmů. V případě neuznaného nákladu ve výši 2 892,10 Kč žalovaný dospěl k závěru, že nelze přisvědčit, správci daně prvního stupně, že žalobce neoprávněně snížil základ daně o tuto částku, a proto žalovaný přihlédl k odvolacím námitkám žalobce. Ve zbývajícím posouzení odvolacích námitek setrval žalovaný na skutkovém a právním hodnocení, na jehož základě rozhodoval správce daně prvního stupně.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že cena obvyklá nájemného byla daňovými orgány stanovena nesprávně, není poznat, že bylo určeno za prostory stejných parametrů. Žalovaný tuto skutečnost sice tvrdí, ovšem z důkazů založených ve spise toto není možno seznat. Žalobce dále namítal, že žalovaný stanovil obvyklé nájemné v pevných částkách, přestože obvyklé nájemné musí být stanoveno v intervalu v rozpětí od - do.
3. Ve věci týkající se vyloučení nákladů vůči společnosti SIBA consulting, s.r.o. žalobce uvedl, že za tuto společnost jednal pan Z. Žalovaný však má za to, že uvedená osoba za společnost SIBA consulting, s.r.o. nejednala. Jednatel uvedené společnosti Ing. B. sice popřel spolupráci s žalobcem, ale k osobě p. Z. uvedl, že ví o jeho existenci a bydlel ve stejném městě. Žalobce měl dodatečně zjistit, že p. B. a p. Z. spolu jednali ohledně prodeje obchodního podílu ve společnosti SIBA consulting, s.r.o. P. B. proto mohl vědět o jednání p. Z. za společnost SIBA consulting, s.r.o. Je docela možné, že p. B. pověřil p. Z. jednáním za uvedenou společnost ohledně obchodní spolupráce s žalobcem. Jelikož se doklady o ní nenachází v účetnictví společnosti SIBA consulting, s.r.o., může mít p. B. zájem na nepravdě a popírat obchodní spolupráci s žalobcem. Jak jinak si má žalobce vysvětlit, že p. B. ještě nepodal trestní oznámení a jen se k tomu chystá. Žalobce navrhl, aby soud vyslechl p. B., by mu žalobce mohl klást otázky a vyjasnit si známost p. B. a p. Z. Žalobce dále navrhl výslech svědka p. M. F. proto, aby uvedený svědek dosvědčil, že p. B. a p. Z. spolu jednali ohledně koupe obchodního podílu ve společnosti SIBA consulting, s.r.o., že jsou oba příbuzní a že se znají. Správní orgány pominuly, že žalobce zaplatil na konkrétní tuzemské bankovní účty konkrétnímu subjektu, jak dokládají bankovní výpisy. Správní orgány měly k těmto platbám přihlédnout a neměly z daňových nákladů vyloučit tento výdaj. Žalovaný a správce daně měli přihlédnout k tzv. esenciálním výdajům a určit náklady, kolik žalobce vynaložil za nákupy od společnosti SIBA consulting, s.r.o.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. K námitkám týkajícím se nesprávného stanovení ceny obvyklé nájemného žalovaný uvedl, že se se stejnými námitkami jako uplatněnými v žalobě zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný na tuto část vypořádání námitek proto odkázal. Zdůraznil, že k předložení důkazních prostředků ke zpochybnění ceně a především k uspokojivému vysvětlení zjištěného rozdílu mezi fakturovanou cenou a referenční byl žalobce vyzván a bylo mu umožněno prokázat zvláštní a obvyklým poměrům na trhu se vymykající důvody, pro které byla cena mezi ním a spojenou osobou sjednána odlišně od ceny referenční. Žalobce toto břemeno neunesl a správce daně stanovil interval cen na základě údajů o skutečně dosažených cenách mezi reálně existujícími nezávislými subjekty, přičemž při bližším zkoumání předmětu nájmu a ceny dospěl správce daně k závěru, že se v některých případech nejedná o stejné nebo obdobné plnění, proto jej vyloučil.
5. K námitce týkající se tvrzeného obchodního případu se společností SIBA consulting, s.r.o. žalovaný rovněž odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí pro obdobnost žalobních a odvolacích námitek. Dále žalovaný zdůraznil, že jednatel uvedené společnosti Ing. B. popřel spolupráci se žalobcem, včetně dodání uvedeného zboží a vystavení daňových dokladů. Žalobcem namítané tvrzení, že p. B. mohl vědět o jednání p. Z. za společnost SIBA consulting, s.r.o. a možná jej pověřil, aby jednal s žalobcem, je pouhou nedoloženou spekulací. Opakování svědecké výpovědi p. B. je nedůvodné, neboť uvedená osoba odmítla, že by s žalobcem spolupracovala. Irelevantní je rovněž výsledek p. M. F., který by měl dosvědčit, že p. B. a p. Z. spolu jednali o prodeji podílu v uvedené společnosti, že jsou oba příbuzní a že se znají. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v rámci daňového řízení nenavrhoval důkaz bankovními výpisy. Žalobce skutečnost, že došlo k faktickému nákupu zboží od deklarovaného dodavatele v tvrzeném rozsahu neprokázal, proto nelze fakturované částky uplatnit do daňově účinných nákladů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 68 a § 70 s. ř. s.).
7. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Meritem sporu v dané věci je posouzení, zda správce daně, potažmo žalovaný, dodržel při posuzování nákladů za nájemné postup dle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních příjmů, tj. zda unesl důkazní břemeno stran ceny obvyklé, a zda žalobce rozdíl fakturovaných částek k této ceně uspokojivě nedoložil.
9. Z příslušného daňového spisu krajský soud zjistil, že dne 18. 11. 2015 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu, při které kontroloval mimo jiné daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012. Správce daně se zaměřil na prověřování žalobcem

uplatněných výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů (výnosů). Konkrétně se jednalo o výdaje (náklady) na nájemném, což vyplývá z nájemní smlouvy se společností Stomatologie AGLAIA s.r.o. Předmětem smluv byl nájem nebytových prostor - sklad Knínice, v částce 134 341 Kč.

10. V návaznosti na výsledky daňové kontroly vydal správce daně dodatečný platební výměr ze dne 21. 3. 2017, č. j. 1188723/17/3007-50524-704522, kterým doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a sdělil mu povinnost zaplatit z doměřené daně penále. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém brojil především proti postupu správce daně při stanovení ceny podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.
11. Žalovaný dospěl v odvolacím rozhodnutí ve shodě se správcem daně (ačkoliv fakticky upravil výslednou daň samotnou a penále ve prospěch žalobce – viz odst. 1 odůvodnění tohoto rozsudku) k závěru, že za zdaňovací období roku 2012 žalobce neprokázal oprávněnost výdajů ve výši rozdílu mezi cenou sjednanou a cenou referenční stanovenou správcem daně postupem podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmu.
12. Pro souzenou věc je rozhodné znění § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, podle něhož mimo jiné platí, že liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl. Spojenými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí mimo jiné i jinak spojené osoby, kterými jsou osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.
13. K ustanovení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů je nutno předeslat, že se jedná o ustanovení definující tzv. „spojené osoby“, u kterých je správce daně oprávněn zkoumat, zda výdaj (náklad) vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů (výnosů) zjevně nepřesahuje kritérium tržní přiměřenosti a v kladném případě upravit výši uznatelných výdajů (nákladů) poplatníka na cenu, která by byla sjednávána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, popř. na cenu určenou podle právního předpisu upravujícího oceňování majetku. Jak se podává z citovaného zákonného ustanovení, za spojené osoby pro účely uvedeného § 23 odst. 7 je přitom třeba považovat nejen personálně či kapitálově propojené osoby, ale také osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty. Právě na tyto osoby dopadá daňovými orgány použitý § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů. Jak dovodil Nejvyšší správní soudu v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 7 Afs 47/2013 - 30 osobami spojenými ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů se rozumí nejen osoby, které bezprostředně vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty, ale „veškeré osoby“, které se na řetězci obchodních transakcí směřujících ve svém důsledku k snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty podílely. Na správci daně přitom je, aby prokázal, že se v konkrétním případě jednalo o spojení osob ve smyslu zákona o daních z příjmů, a následně prokázal také to, že se liší ceny sjednané mezi těmito spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných

podmínek. V případě, že správce daně své důkazní břemeno unese, přechází na daňový subjekt, a to ohledně vysvětlení, resp. doložení zjištěného rozdílu.

14. Krajský soud připomíná, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že v daném případě se jednalo o spojené osoby. Ohledně stanovení tzv. referenčních cen krajský soud shledal závěry daňových orgánů jako správné. Správce daně při stanovení těchto cen vyšel ze smluv, které byly uzavřeny mezi nezávislými subjekty, týkajícími se obdobných nájmu. Tyto skutečnosti vyplývají z úředního záznamu č. j. 1179148/16/3007-60562-705285. U nebytových prostor správce daně vyloučil ze zjištěného intervalu hodnoty vztahující se k výrazně větší ploše najatých prostor a hodnotu nájmu za prostory s vyšší vybaveností (pro splnění podmínky shody předmětu porovnávání). V případě zpevněné plochy správce daně vyloučil z intervalu hodnoty, které představovaly nájem ploch s jiným, kvalitnějším povrchem, popř. pokud nájemné zahrnovalo i jiné položky. Po provedené analýze dospěl k závěru, že srovnatelné nájemné u nebytových prostor pro skladování je 100 Kč/1m²/rok a u zpevněných ploch 30 Kč/1m²/rok. S tímto postupem popsáním v napadeném rozhodnutí soud souhlasí.
15. K namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 80/2007 – 105 a stanovení obvyklého nájemného v rozpětí intervalu „od – do“ lze uvést, stejně jako tak učinil žalovaný, že správce daně stanovil interval cen na základě údajů o skutečně dosažených cenách mezi reálně existujícími nezávislými subjekty, ale při bližším zkoumání předmětu nájmu a ceny dospěl správce daně k závěru, že se v některých případech nejedná o stejné nebo obdobné plnění, proto jej vyloučil. Tímto postupem stanovil cenu, jak je výše uvedeno. Jak správně uvedl žalovaný, jako referenční cenu lze reálně využít jakoukoli hodnotu z důkazně fixovaného intervalu, která má nejvyšší míru srovnatelnosti s ohledem na okolnosti, které se k tomu váží.
16. Správce daně přitom nepochybil, jestliže žalobci nesdělil identitu subjektů - nezávislých osob užitých při stanovení referenční ceny. Poskytnutí těchto údajů totiž brání povinnost mlčenlivosti zakotvená v § 52 daňového řádu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení jsou úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Správce daně na jedné straně respektoval právo žalobce seznámit se s údaji, na jejichž základě byla stanovena cena obvyklá mezi nezávislými osobami, na druhé straně však nezpůsobil újmu základním právům jiného daňového subjektu. Žalobce měl v daňovém řízení k dispozici dostatečné informace, aby mohl namítat eventuální nesrovnatelnost vybraných subjektů. Skutečnost, že žalobci nebyly sděleny konkrétní „nezávislé osoby“ nepředstavuje žádnou vadu daňového řízení. Žalobci byly sděleny dostatečné údaje k tomu, aby mohl posoudit vhodnost zvolených nezávislých subjektů a současně bylo třeba chránit, aby nebylo zasaženo do práv jiných (referenčních) subjektů zpřístupněním údajů o jejich hospodaření. Ani krajský soud při znalosti kompletního spisového materiálu nepřiměřenost výběru srovnatelných nezávislých subjektů neshledal. Naopak lze učinit dílčí závěr, že ze spisového materiálu lze dovodit srovnatelnost pronajímaných ploch s důrazem na samozřejmou nemožnost 100 % shody. Přestože žalobce byl v daňovém řízení seznámen jen s obecnými informacemi o výběru subjektů, jednalo se o postup souladný se zákonem, neboť správce daně byl limitován povinností mlčenlivosti ve vztahu k osobám zúčastněným na správě daní (přiměřeně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 360/05).
17. Závěrem těchto námitek krajský soud uzavírá, že správce daně a žalovaný tak měli dostatečné podklady pro závěr, že žalobce byl zapojen do transakce osob jinak spojených

podle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 zákona o daních z příjmů (tedy řetězce, jehož účelem bylo snížení daňového základu), a vzhledem k tomu, že žalobce uspokojivě rozdíl cen sjednaných mezi těmito osobami nedoložil, došlo v souladu se zákonem ke zvýšení základu daně a následně doměření daně samotné.

18. Další část žaloby se týkala vyloučení nákladů (daňově uznatelných) vůči společnosti SIBA consulting, s.r.o. Žalobce v této věci konstantně tvrdí, že za společnost SIBA consulting, s.r.o. jednal pan Z. Ze správního spisu však plyne, že za tuto společnost pan Z. jednat neměl, resp. se nepodařilo prokázat, že by právně relevantně měl. V protokolu o výsledku svědka ze dne 4. 5. 2016 č. j. 1910509/16/3207-61562-801719 pan Ing. I. B., jednatel společnosti SIBA consulting, s.r.o. popřel spolupráci se žalobcem, včetně dodání uvedeného zboží a vystavení daňových dokladů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl pro věc správný podstatný obsah výpovědi tohoto svědka s tím, že svědek k osobě pana Z. uvedl, že ví o jeho existenci, bydlel ve stejném městě, ale s firmou SIBA consulting, s.r.o. neměl nikdy nic společného, nebyl zaměstnanec ani nic jiného. Na otázku zástupce žalobce, zda se někdy setkal s tím, že někdo jménem společnosti vystavil neoprávněně daňové doklady, uvedl, že někdy v roce 2015 na Územním pracovišti Ostrava II řešili obdobný případ, ve kterém se vyskytly doklady datované v roce 2012, které firma nevystavila, a objevilo se tam jméno pana O. Z. Dále uvedl, že celou situaci probral s právníky a chystá se podat trestní oznámení, pan Z. pocházel z Frýdlantu nad Ostravicí, neví, kde nyní bydlí ani jak jej kontaktovat, z doslechu ví, že se prý zabývá skupováním firem. Vzhledem ke skutečnostem uvedeným v předmětné svědecké výpovědi tak krajský soud, ve shodě s žalovaným, považuje tvrzení žalobce o tom, že pan B. mohl vědět o jednání pana Z. za společnosti SIBA consulting, s.r.o. a že jej možná pověřil, aby jednal s daňovým subjektem za relevantně nepodložené spekulace.
19. Provedení svědecké výpovědi pana B. v řízení před soudem považuje soud za nadbytečné, neboť v rámci daňového řízení pan B. jednoznačně odmítl, že by se společnost SIBA consulting, s.r.o. zabývala nákupem a prodejem zboží, a že by se žalobcem spolupracovala. O osobě pana Z. měl jednatel společnosti pouze základní informace. K žalobcem navrženému výsledku pana M. F. krajský soud uvádí, že dle žalobce měl pan F. dosvědčit, že pan B. a pan Z. spolu jednali o prodeji podílu v předmětné společnosti, že jsou oba příbuzní a znají se. K tomu zdejší soud uvádí, že tato tvrzení, byť by se ukázala pravdivá, nemají na danou věc větší vliv. Jediné, co by daný výsledek ve smyslu návrhu žalobce mohl přinést, je "vztah" těchto osob, nikoliv uznatelnost předmětných nákladů ve smyslu daňovém. S ohledem na uvedené proto krajský soud k danému výsledku pro jeho nadbytečnost nepřistoupil. Z tohoto důvodu krajský soud nepovažuje za relevantní ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013 č. j. 5 Afs 83/2012 - 46.
20. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014 č. j. 5 Afs 65/2013 - 79 krajský soud uvádí ve shodě s žalovaným, že tento se týkal daně z přidané hodnoty, přičemž Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil z důvodu, že nebylo zřejmé, jakými úvahami se tento soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního názoru ohledně námitek žalobce. Tento rozsudek není na projednávanou věc přílehlavý.
21. Žalobce v žalobě argumentoval bankovními výpisy, přičemž tyto v rámci daňového řízení (ani v řízení před soudem) předloženy nebyly. Žalobce tvrdil, že není pochyb o fyzické existenci dodavatelsko-odběratelského vztahu. Krajský soud však k tomu uvádí, že samotná

existence takového vztahu nestačí - daňový subjekt (zde žalobce) totiž tíží důkazní břemeno ohledně prokázání relevantnosti uplatněných nákladů ve smyslu daňovém, přičemž v dané věci nebylo možno ze spisového materiálu dospět k závěru, že by žalobce, svoje břemeno důkazní unesl.

22. Ohledně poukazů žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 5 Afs 109/2013 - 31 a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 Afs 160/2016 - 38 lze souhlasit s žalovaným, že žalobce nijak nekonkretizuje, na základě čeho by měly být předmětné výdaje považovány za tzv. „esenciální“ ve smyslu uvedené judikatury.
23. Krajský soud konstatuje, že z ust. § 24 odst. 1 ZDP vyplývá, že jako daňově účinné lze uznat pouze prokázané náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Daňová teorie, stejně jako judikatorní závěry, mezi daňově účinné výdaje (tj. výdaje snižující daňový základ poplatníka) zahrnuje takové výdaje, které splňují následující podmínky: 1. výdaje musí poplatník skutečně vynaložit. 2. výdaje poplatník musí vynaložit v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů. 3. musí být vynaloženy ve zdaňovacím období. 4. za výdaje je považuje zákon. V daném případě na základě žalobcem předložených důkazních prostředků a zjištění správcem daně učiněných v průběhu daňové kontroly lze zkonstatovat, že žalobce skutečnost, že došlo k faktickému nákupu zboží od deklarovaného dodavatele, a to v rozsahu deklarovaném na dokladech přijatých od obchodních společností SIBA consulting, s.r.o., neprokázal, a proto nelze fakturované částky uplatnit do daňově účinných nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. Správce daně tak postupoval v souladu se zákonem, když předmětné náklady vyloučil z daňově účinných nákladů žalobce a dle § 23 odst. 3 písm. a) bod 2. zákon o daních z příjmů zvýšil základ daně za příslušné zdaňovací období. Výdaje dle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů lze uplatnit (odečíst) ve výši prokázané poplatníkem (zde žalobcem). Ten však neprokázal, že předmětné nákupy byly skutečně realizovány v deklarovaném rozsahu a od deklarovaného dodavatele, a tedy neprokázal, že předmětné výdaje (náklady) byly uplatněny v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 4. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu